

førelse, end jeg egentlig havde ventet (Afbrydelse af Gad). Medsættelse af Afgiften, ja, det vil altsaa sige at gjøre et Skridt, som for en væsentlig Del vil hindre, at der gennem denne Lov opnaas de gode Virkninger for vor Handel, som der kunde opnaas. Dette forekommer mig ikke at være nogen fornuftig Maade at forbedre en Sag paa. (En Stemme: Kompensation). Kompensation, siger et æret Medlem ja, derom skal jeg i dette Øieblik ikke udtale mig. Jeg kan dog ikke forstaa, at en Kompensation skulde være nødvendig, thi efter det Resultat af Finantslovens 2den Behandling, som fremkom i Gaar, er Statskassens Overskud saa stort, og efter Alt, hvad man veed, ere Udsigterne til betydelig forøgede Udgifter saa svage, at jeg aldeles ikke fatter, hvad Staten skulde med en Kompensation for en Forringelse i Indtægt af kun Noget over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Naar man har et Overskud af omtrent 8 Mill. Kr., saa forekommer det mig, at det, om man faar $\frac{1}{2}$ Million mere eller mindre i Indtægt, ingen Betydning kan have selv fra det mest konservative Standpunkt, og jeg vil endog sige, at det fra et fornuftigt finantsielt Standpunkt kun har een Hovedbetydning, nemlig den, at man bringer Statterne i Overensstemmelse med de Indtægter, der behøves, og ikke med de Indtægter, som man ingen Brug har for. Jeg vil meget advare imod, at man er for ivrig for denne Kompensation, eller at man overhovedet gjør for store Vanfseligheder med Hensyn til denne Sag. Jeg ønsker kun, at denne Sag maa komme over til Landstinget, for at vi kunne faae det andet Things Mening om Sagen at høre; men saa Mæget vil jeg erindre om, at dette er en Lov, som væsentligst har Interesse for Kjøbenhavn, og som det kan være Landbefolkningen en forholdsvis mere ligegyldig Ting, om den kommer igjennem eller ikke, idet den langtfra spiller den Rolle for Landbefolkningen som for Kjøbenhavn. Man kan derfor ved at opstille Forbringer om Kompensation meget let risikere, at der fra denne Side af Befolkningen, som dog tæller de fleste Stemmer, kan fremkomme den Indvending: Hvad i Alverden skulle vi bryde os om denne Sag? Naar I ikke bryde Over om at faae Handelen lettet, saa vær saa artig og lad det være! Jeg siger derfor, at alle de, som virkelig se denne Sag fra et ikke særlig lokalt eller Klassestandpunkt, men som se Sagen fra det Synspunkt, at den har Betydning med Hensyn til at fremme vor Handel og som en vigtig økonomisk Foranstaltning, vil jeg meget tilraade at være varsonne med at forlange Kompensation, thi idetmindste efter, hvad jeg hidtil har hørt antydet om Kompensation, gaa disse Antydninger neppe i Retning af at begejstre den store Del af Befolkningen derfor, og det kunde derfor meget let føre til, at man siger: Lad Sagen saa gaa, som den bedst kan, hvilket jeg vilde anse for at være be-

klageligt. Jeg tror, at Sagen er vel behandlet fra Folkethingets Side, og jeg tror, at der fra vor Side, som har indbragt Sagen, samt fra i det Hele alle Sider i Folkethinget er et oprigtigt Ønske tilføede om at bringe Noget ud af denne Sag. Jeg vil, som sagt, advare imod, at man kaster Partibetragtninger ind her eller Beskyldninger for, at man er ministeriel eller antiministeriel, hvilket vistnok i en Sag, der er af en saa reel Natur som denne, kun kan gjøre Fortræb.

Gad: Jeg skal ikke indlade mig paa at komme dybere ind paa denne Sags Realitet, der vil jo Øieblikket her ved 3die Behandling ikke være rigtigt. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at, naar det ærede Medlem nu antydede, at jeg skulde have kastet Partibetragtninger ind, tilskaaer jeg, at det ligger fuldkommen fjært fra mig. De to Betragtninger, som jeg har gjort gjældende med Hensyn til Lovens Behandling her, ville for mig have samme Betydning, hvad enten jeg betragtes eller de Herrer kunne betragtes som ministerielle eller antiministerielle. Forøvrigt skal jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende har taget Ordet i denne Sag ved begge de to foregaaende Behandlinger, og jeg har da antydet, at jeg netop ønskede Noget ud af denne Sag, men paa en anden Maade end flere andre ærede Medlemmer og de ærede Forslagsstillere her; og jeg udtalte ved første Behandling, at jeg vilde ikke anse det for rigtigt at komme dybere ind paa denne Sag, fordi jeg maatte gaa ud fra, at den vilde blive grundigere behandlet i en engere Kreds, hvorved jeg naturligvis sigtede til et Udvalg. Naar jeg ikke selv har foreslaaet et saadant, ligger det i to Omstændigheder, for det første deri, at jeg tror ikke, at ærede Medlemmer ville kunne paa vise noget Tilfælde, hvor der er blevet taget Hensyn til Forslag om Udvalg, der mod de Herrer's Ønske er fremkommen fra vor Side; og dernæst kommer, at selve Forslagsstillerne, hvis Ønske man naturligvis altid tager Hensyn til, og efter min Mening altid bør tage betydeligt Hensyn til, gaa imod Udvalgs Medsættelse. Af disse to Grunde kunde det ikke falde mig ind at stille Forslag i saa Henseende. Jeg har altid været, — og jeg haaber, at jeg ogsaa fremdeles skal vise det — villig til at gaa ind paa en hvilken som helst Sags Forhandling, men jeg vil tilstaa, at til at stille Forslag eller til her i Thinget at holde lange Tale, hvis Betydning bliver Null, føler jeg mig ikke kaldet.

Solstein-Ledreborg: Jeg skal ikke nærmere komme ind paa det ærede Medlems Forsvar for, at han ikke har stillet Forslag om Udvalg; men jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at han ikke har Ret, naar han betragter den Bemærk-